

Åbent brev

DR-general direktør

DR Byen

2. februar 2024

Kære Birte Rønn,

Tidligere korrespondance

I det første åbne brev, sendt februar sidste år, jeg sendte til dig, fortalte jeg om ombytningen, hvordan projektet til Statsfængslet Vridsløselille, jeg havde udviklet på Den Danske Filmskoles efteruddannelse ledet af den legendariske dokumentarfilmproducent Bob Long. Det var under hans ledelse, at jeg udviklede konceptet, der skulle skabe et stort samarbejde mellem DR og Kriminalforsorgen og åbne for en helt ny anvendelse af tv-mediet for at resocialisere kriminelle for åben skærm inde i selve fængslet. Men så blev det byttet rundt, efter min mening, så pengene, jeg anslår det drejer sig om mere end 10 millioner, endte i lommen hos Thomas Heurlin og hans firma Koncern TV. Det vil sige, ideen blev konkretiseret, alle tilladelser blev indhentet fra Kriminalforsorgen. Marianne Secher, nuværende områdechef for resocialisering, som dengang var viceinspektør i Statsfængslet Vridsløselille, havde givet grønt lys, og vi havde endda samlet et filmhold. Og vi havde haft møder med DR, og alt var klart til at gå i gang, men så var det altså Thomas Heurlins ven, Anders Riis Hansen, der forklarede, at DR ikke havde råd til at lave det alene, og vi skulle også have penge fra Det Danske Filminstitut og så gik ombytningen igang.

Umiddelbart tænker du nok, om der er noget galt i det? Problemet er, at man ender i en saks, fordi det nu er muligt at tænke finansieringen ud i uendeligheder, og det giver altså mulighed for helt at køre en ansøgning ud til højre uanset om det er et helt oplagt projekt til støtte. Når dette sker, er der en anden der har mulighed for at gå ud og lave det samme i det skjulte og det er det jeg oplever der er sket her. Jeg har prøvet det før og vil senere beskrive mere i detaljer, hvordan det foregår. Hvis Claus Ladegaard, eller en siddende direktør på Filminstituttet, har en interesse i, at projektet ikke bliver til noget, kunne han herefter frit tage samtaler med konsulenter i samme hus om projekterne. Hvem ville turde modsætte sig hans vurdering? Konsulenter skal efter nogle år igen ud i branchen og arbejde og søge penge samme hos Det Danske Filminstitut. Redaktøren fra filmbladet, EKKO, Claus Christensen, har i samtale med mig bekræftet, at Claus Ladegaard, eller den siddende direktør på Filminstituttet, kan i det nuværende system påvirke beslutningerne, som konsulenterne laver, om hvilke projekter der skal have penge.

I det andet brev til generaldirektøren (vedlagt), sendt august sidste år, var det vigtigt for mig at uddybe, hvorfor jeg mener, at der er tale om et bearbejdet projekt. Det vil sige man har ændret grundideen og fået Claus Meyer med. Det vil sige, at jeg over for DR's juridiske afdeling har udtrykt, at der var lavet en bearbejdelse. Man ændrer på det originale koncept og giver det et nyt navn og lader det så fremstå som om, at man laver noget helt andet. I brev nummer to prøvede jeg at forklare, hvordan man har genbrugt alt det, jeg har udviklet, og ikke nok med det, men også de ting, jeg har

arbejdet for at man kunne gennemføre netop i det fængsel, vi fik tilladelse til at optage i. Thomas Heurlin og Mette Hoffman Meyer gik så ud og brugte det samme som jeg ser det. Kan man tale om et kreativt ejerskab? Det mener jeg, man kan, men det er ikke kun det kreative, der lå et stort produktionsarbejde bagved og mange møder. Det var års udvikling, der pludselig blev byttet rundt af Thomas og DR. Jeg fik hverken penge eller nogen form for anerkendelse for min indsats, som var grundlaget for de mange DR-programmer fra Statsfængslet Vridsløselille. Brev nummer to er vedhæftet denne email.

Grunden til at jeg skriver nu

I dette tredje brev vil jeg forklare, hvorfor der var tale om en bevidst fjendtlig overtagelse, som jeg ser det, eller som man plejer at sige juridisk, en handling udført i ond tro. Jeg vil stille spørgsmålet om dette var et organiseret trick? Jeg går ind og ser på det, man kalder ond vilje, som jo i retssystemet handler om, at man foretager sig overlagt, altså at det er en bevidst handling. Man kan ikke fralægge sig ansvaret ved at sige, at man ikke vidste det eller noget i den stil. I ond tro, som du sikkert ved, er der tale om, at det sker med en ond hensigt, i dette tilfælde en hensigt om at fratage et andet selskab noget bevidst. Det vil jeg komme ind på i dette brev. Derfor stiller jeg spørgsmålet om de involverede parter byttede rundt med vilje, og om dette var en planlagt ombytning og overtagelse som gør det relevant at se på indholdet af straffelovens § 276?

Ved at Anders Riss Hansen siger, at DR kun går med, hvis DFI skal støtte det, er det min opfattelse, at han laver noget, der gør det muligt at udsætte projektet eksternt og friholde DR fra ansvar. DR kan bagefter sige, at DFI ikke ønsker at støtte, og så slipper de fri for ansvar. Da Anders begyndte at understrege dette på vores møde hos DR, fik jeg en klump i halsen. Jeg fik déjà vu, fordi jeg havde oplevet det hele 2 gange tidligere, præcis på samme måde. Det vil jeg se frem til at beskrive for generaldirektøren senere. Ved at sende vores projekt denne vej rundt kunne Thomas Heurlin nu tage ud til samme fængsel og begynde sit arbejde med DR, kopiere ideen eller bearbejde den, og gøre klar til en overtagelse med støtte fra DR. Og det var det, der skete, samtidig med at Claus Meyer blev kørt i stilling. En reklame, som skaffede ham millioner bagefter ved at lave det i andre fængsler, hvilket ikke havde været tilfældet, hvis ombytningen ikke var sket. Mon om vi nogensinde får lov at se budgettet for disse ting? Hvor meget tjente Koncern TV og hvor meget tjente Claus Meyer på bearbejdelsen af mit koncept? Hvad DR har betalt? Jeg har bedt om disse ting, men kan ikke få aktindsigt, håber jeg en dag får lov at se dette.

Hvis jeg har ret i, at der er sket en fjendtlig overtagelse til flere millioner, så var der dog én ting, Thomas Heurlin var nødt til at få ordnet. Jeg havde et meget godt forhold til tidligere viceinspektør Marianne Secher. Hun fortalte mig allerede på det første møde at hun sang i kor og derfor var meget betaget af min ide om at lave resocialing i fængslet ved brug fra kor og en musical, hvor publikum udefra skulle se forestillingen. Marianne og ledelsen i Statsfængslet var meget interesserede i denne idé, og allerede ved mit første møde var ligeledes dækket op med kaffe og kage, og fængslets undervisningsafdeling deltog også. Jeg havde haft utallige møder inde i fængslet med Marianne. Thomas og Mette må have overvejet, hvordan de skulle få Marianne til at bytte rundt? Dette problem vil jeg kredse om i dette tredje brev.

Møde med Thomas Heurlin fra Koncern TV imens produktionen var igang

Jeg har kendt Thomas Heurlin i mange år. Han inviterede mig til møde, mens jeg gik på Den Danske Filmskole. Formålet med mødet var fra hans side at åbne muligheden for, at jeg kunne komme til at arbejde hos ham. Han spurgte mig direkte, om jeg ville arbejde for ham. Han havde fået en aftale om at lave afsnit til Reportageholdet for TV2, men det var Bente Troense, der var redaktør på TV2. Hans firma lå ude på Nørrebro, og jeg kom der flere gange. Dengang, ligesom i dag, var det almindeligt, at man først blev ansat, når TV-stationen havde sagt ja til ens ide. Det var betingelserne, som de fleste gik med på. Det lykkedes mig at komme til at arbejde der, hvor jeg lavede en reportage fra Bispebjerg Distriktspsykiatri, som fik programtitlen "Sjælen på Vrangen". Den handlede om distriktspsykiatrien, og jeg havde Lars Seidelin som producer fra Koncern TV. Dengang var jagten på penge og seertal også stor for dokumentarfilm, og det resulterede i, at Koncernen TV ikke holdt deres aftaler. Meningen var at de mest sårbare patienter skulle tilsløres på tv, men den til sløring der blev lavet var stort set gennemsigtig fra selskabets side i udsendelsen, selvom dette var en aftale med overlægen i udsendelsen. Dette resulterede i mange opringninger og klager fra netop ham. Det er mere spændende at se en patient i øjnene når vedkommende tvangsindlægges og derfor var disse maskering til stede, men meget gennemsigtig i følge overlægen.

Der gik nu nogle år. Jeg lavede VideoMarathon hos Nordisk Film i 12 år i samarbejde med Apple, TDC, Yahoo, Øksnehallen og senere DR. Det var en ide, som jeg havde udviklet, og det også første gang, den blev lavet i verden, hvor folk skulle producere film på 48 timer. Herefter ville jeg gerne lave tv igen og fik ideen til dette projekt under efteruddannelsen på Den Danske Filmskole. Under ombytningen skrev jeg til Thomas Heurlin fra Koncern TV og spurgte, om jeg kunne mødes med ham privat for at høre, hvad der foregik. Jeg kunne ikke forstå, hvad det var, han var i gang med. Selvom alle i vores branche kender til at man låner ideer, var dette i en helt anden dimension, især fordi Kriminalforsorgen allerede havde sagt ja, og vi havde haft møde med DR. Vi havde ikke tidligere haft problemer, som skyldtes mig, og jeg mener ikke, han havde nogen grund til at gøre dette. Jeg betragtede os næsten som venner, selvom vi nok mest var bekendte, men jeg syntes, der var en god energi, når vi mødtes og talte sammen. Jeg var meget forundret over, hvad der skete, og derfor var det naturligt at mødes med Thomas og tale med ham.

Til min overraskelse sagde han ja til mødet, da jeg sendte en mail til ham. Aftalen var, at vi skulle mødes på Nørrebro. Inden vi mødtes, spurgte han, om jeg ikke ville se deres nye kontor. Det havde jeg egentlig ikke lyst til, jeg ville gerne tale om den ombytning, der var i gang på DR. Vi mødtes efter hans forslag i Nørrebrohallen, tidligere Nørrebro Remise, som er en tidligere sporvognsremise mellem Nørrebrogade og Mimergade. Vi tog en kop kaffe og satte os ned. Jeg vidste godt, at Thomas' selskab lå lige i nærheden og var placeret i en betonbygning, men havde dog ikke set Koncerns nye kontor.

Jeg forklarede, hvad der foregik, og hvordan filminstruktør Katja Forbert Petersen havde forklaret, at han var gået ind efter DR, som sagde, at de ikke havde nogen penge. Da han tidligere var min arbejdsgiver og en som jeg gerne ville arbejde for igen, var jeg ikke vred, men forsøgte at udtrykke, hvad der var galt uden at sige direkte til ham, hvad han havde gang i. Jeg forklarede desuden, hvordan Anders Riss Hansen havde forklaret, at DR ikke havde penge nok. Der gik så en pause, og så sagde Thomas, at det var løgn. Han mente, at Anders Riss Hansen talte usandt og forklarede, at DR havde masser af penge. Det overraskede mig, at Thomas sagde dette om Anders, da de jo var venner. Thomas mente, jeg skulle klare over det og gå til Producentforeningen og tale med dem. Samtalen blev nu pludseligt drejet over på DRs forhenværende medarbejder og grundlægger af

Koncern TV, Anders Riss Hansen, og fjernet fra Thomas selv. Det virkede til, at Thomas virkelig mente, at jeg skulle gøre det. Altså han mente, at det var en god idé at tale med Producentforeningen om det, fordi han mente at hans ven havde løjet og DR havde masser af penge.

Da jeg gik ham på klingen ved cafeen i Nørrebrohallen og spurgte, hvordan de kunne gå ud og lave den ombygningen? Så pludselig var det, som om Thomas åbnede lidt op og forklarede, at jeg havde lavet nogle ting. Jeg forstod det sådan at jeg havde lavet noget forkert som jeg nu skulle straffes for. Men han forklarede ikke, hvilke ting det var, men det lå i luften, at jeg havde lavet nogen ting som berettigede ombygningen til mange millioner. Han var arbejdsgiveren og på den måde autoriteten, så jeg var den lille. Jeg spurgte nu, om vi kunne deltage på projektet i Statsfængslet. Nej, det kunne vi ikke, forklarede Thomas og forklarede, at han meget hellere ville have, at jeg kom med nogle ideer til ham, så vi kunne lave et samarbejde mellem to firmaer.

Jeg fik mig så taget sammen til sige, at han måtte kompensere for dette og betale mig. Så husker jeg, at Thomas holdt en pause og så sagde han, at han kunne finde ud af, at jeg kom ned og lave et projekt hos en af hans samarbejdspartnere på Rosenvængets Allé på Østerbro. Det endte med, at jeg skulle producere nogle videoer for et lille selskab til modeugen. Det var en slags compensation, men slet ikke nok. Det var mit indtryk, at Heurlin godt vidste, at han havde lavet noget forkert, selvom han ikke ville indrømme det og undgik at tale om det. I stedet lagde han skylden over på Anders Riss Hansen. Projektet gik ud på, at jeg skulle samle deltagere til at lave nogle små film fra Copenhagen Fashion Week for selskabet inboundcph.dk med en Samsung mobiltelefoner, hvilket gik fint og blev afviklet som det skulle. Men de 20.000, som endte med kun at blive 10.000 kr. var og er ikke nok som compensation, når der er tale om et projekt til mere end 10 millioner, som jeg ikke engang er blevet krediteret for. Jeg mener også, at DR må kompensere som jeg har forklaret tidligere.

Efter mødet i Nørrebrohallen ville Thomas vise mig deres nye kontor - de var flyttet til selvom jeg havde sagt nej. Kom nu, du skal med over og se det, sagde Thomas, og jeg endte med at gå med. Undervejs tog samtalen en helt ny retning, da Thomas Heurlin pludselig spurgte mig, om jeg ikke mente, at "livet var pikstyrret"? Jeg kiggede på ham og kunne ikke forholde mig til det. Han spurgte igen, det betød noget for ham, at snakke om dette, det er vist nok meget typisk Thomas. Vi nåede så frem til Baldersgade. Det nye kontor var en stor flot glasbygning med udsigt over det hele. Stort set hele bygningen var lavet i en stålramme med store glasfacader omgivet af en flot hvid mur. En moderne bygning, som så meget kostbar ud. Jeg undrede mig over, hvordan de havde fået råd til det, men tænkte, at det måske havde noget at gøre med de mange millioner, de havde fået tilført fra DR og Claus Meyer til at lave denne programserie fra Statsfængslet Vridsløselille? Thomas ville gerne have mig med ind, og vi tog elevatoren op, og det hele så meget dyrt ud. Det var helt anderledes end det plejede at være, der var mange ansatte osv. Her mødte jeg medejer af firmaet, Lars Seidelin, som jeg kendte fra gamle dage, og som virkede noget forundret over at se mig der, men sagde venligt hej. Det var min oplevelse, at Lars godt vidste, hvad de havde gang i. Thomas viste mig rundt og var meget ovenpå og stolt af de nye lokaler i glas, og de så også flotte ud. Nu er de Koncern TV.

Møde med Mette Hoffman, DR's medarbejder.

DR fortsatte med at arbejde i fængslet og gjorde nu klar til at lave presseomtale af det projekt, jeg havde opfundet konceptet til. Det var umuligt for mig at få hjælp nogen steder fra. Jeg havde først forsøgt min fagforening, Danske Filminstruktører, men det gjorde tingene værre (se vedlagte brev). Min egen advokat ville heller ikke tage sagen, men tog med ind til møde med DR. I bilen på vej hjem sagde han, at DR skal kunne dokumentere, hvor de har ideen fra. Det har DR aldrig gjort. Samtidig

var han meget hjælpsom og har været det gennem alle årene med VideoMarathon. Jeg forsøgte med andre advokater, og selvom de godt kunne se en sag, tror jeg, at de var meget tøvende. De kunne vist godt se sagen, men de trak sig hurtigt. Det vil jeg gerne uddybe senere, det var ikke kun Lars Krag hos Danske Filminstruktører, der pludselig skiftede holdning og vendte ryggen til.

Møde med Mette Meyer Hoffman

Første gang jeg fik kendskab til Mette Hoffman som DR's medarbejder, var efter møde med Anders Riss Hansen. Efter vi havde haft møde med Anders, havde vi korrespondance om projektet. Vi valgte at se, om der var andre projekter i verden, som var identiske og hvilken musik der blev brugt, og her valgte Anders at inkludere Mette Hoffman Meier på mailen CC. Jeg har stadig korrespondancen, fordi jeg var sat cc på den. Anders henviser til Mette som den, der sad på pengekassen.

På et tidspunkt ringede jeg til hende og sagde, "jeg kan simpelthen ikke finde mig i det, I laver." Jeg tror, hun forstod, at jeg mente det alvorligt. Da foreslog hun, at jeg skulle komme ud til hende i Gentofte, hvor hun bor. Det aftalte vi så, og jeg skulle komme med et forslag, som jeg kunne lave i stedet. Da jeg gik Mette på klingen, blev det tydeligt, at den ombytning, der var i gang, ikke var tilfældig. Jeg sagde til hende, at jeg var ved at blive syg af det som foregik, så åbnede hun lidt op og sagde, at jeg selv var ude om det. Jeg havde lavet nogle ting, forklarede hun, men hun forklarede ikke, hvad dette var. Altså hun fortalte ikke, hvad det var, og jeg må sige, at jeg stadig er usikker på, hvad hun henviste til. Mette var jo øveste chef hos DR inden for dokumentar dengang. Det er min klare opfattelse, at man ikke bare kan bytte rundt på ting til flere millioner uden at fortælle, hvorfor og blot lave hentydninger.

Huset lå på en villavej i Gentofte, og i garagen ved huset holdt to små identiske BMW'er, vel sagtens Mettes og hendes mands. Jeg parkerede min bil ude på vejen og gik ind. Jeg kunne se, at manden sad ude ved swimmingpoolen, og Mette kom mig nu i møde. Nu skulle vi så ind i hendes køkken og tale.

Hun ville ikke give sig på nogen måde, men da jeg bad om compensation om at lave noget andet på DR TV som compensation, sagde hun, at jeg kunne ansøge. Jeg fandt hurtigt en historie og tog den med. Hun havde en stor mappe liggende i køkkenet med programforslag fra DR, og da jeg fortalte, hvad jeg ville lave, sagde hun, at hun allerede havde et forslag som dette. Men da hun kiggede efter, var det vist noget andet. Det handlede om et kollegium i New York ejet af Bikuben Fonden, hvor jeg foreslog at lave en historie fra.

At man tager ting fra hinanden i filmbranchen, er noget alle kender til, men dette overraskede mig meget, dels fordi der var indgået aftale med Kriminalforsorgen osv. At nogen af de nævnte parter ville gå ind og bytte rundt på noget, som havde en så god mission med at hjælpe med resocialisering, virkede surrealistisk for mig. Mette fulgte mig ud til min bil og anbefalede, at jeg kørte forbi en chokoladeforretning, der lå lige nede ad vejen. De har de bedste chokolader i Gentofte, forklarede Mette, inden jeg satte mig ind i min bil.

Jeg fik en kop kaffe, og det var den eneste form for compensation. Mine venner har spurgt mig, hvad jeg fik fra DR for mit arbejde, og svaret var en kop kaffe. Det håber jeg bliver ændret i takt med at historien nu kommer frem, men at fortælle historien, så andre ved, hvad der skete, har også en værdi i sig selv

Overraskende samtale med ansat i Statsfængslet Vridsløselille

Da det er svært at gøre noget i forhold til DR som enkeltperson, eller med vores hold, måtte jeg acceptere, at vi så skulle lave vores projekt bagefter, selvom jeg vidste, at dette var meget usikkert, hvilket jeg også gjorde opmærksom på over for Mette Hoffman Meyer. Det var som jeg ser det helt urimeligt, og da DR var helt færdige, blev det også aflyst, idet man fra Kriminalforsorgen forklarede, at det var et fængsel, og de to projekter var identiske. Det undrede mig at ledelsen så havde sagt ja, og vi havde indgået aftaler med alle vores medarbejdere inklusiv Per Vers.

Men nu kommer der en overraskende besked fra en af personerne inde i Kriminalforsorgen. Jeg oplevede det som en person, der ikke ville være med til det, som foregik. Han fortalte nu over telefonen, at Thomas Heurlin nu havde fortalt ting om mig, som har fået Marianne Secher til at løfte øjenbrynene. Det var det præcise udtryk, der blev brugt, at Marianne Secher havde løftet øjenbrynene. Igen, jeg fik ikke at vide, hvad det var, men måtte nøjes med denne besked. Jeg mener, at vi lever i et retssamfund, og jeg mener ikke, man kan straffe nogen før, de er blevet hørt. Der var igen tvivl om, som jeg nu hørte det, at man havde byttet rundt, fordi jeg har gjort noget, som jeg ikke ved, hvad er. Det har jeg også skrevet til Claus Ladegaard, og man kan ikke fratage folk værdier for 10 millioner uden, at der ligger en dom, jeg oplever, der er sket. Det kan jeg ikke leve med, og det er grunden til, at jeg ikke kan slippe denne sag. Et projekt til mange millioner bliver byttet rundt af en grund, som jeg ikke ved, hvad er. Men efter disse samtaler blev det klart for mig, at ombygningen, der skete, var bevidst, og det var tilsyneladende også bevidst, at jeg ikke skulle have lov til at lave det projekt, jeg selv havde opfundet og fået alle tilladelser til

Overraskelsen i Statsfængslet.

Da Anders Riis Hansen forklarede at DR ikke havde nogen penge, var der ikke andet at gøre end at søge en anden tv station. DR afviste også at pengene kunne komme fra et andet sted end Det Danske Filminstitut, hvor Claus Ladegaard sidder som leder. Jeg foreslog Anders at vi kunne lave den på det budget som DR havde sagt de kunne støtte med, men det var heller ikke mulig i følge Anders Riis Hansen, der nu lukkede alle muligheder for os. Jeg havde ingen ide om DR nu ville gå ubemærket ind i fængslet og lave det program som senere er blevet kaldt identisk uden vi fik besked. Mette Hoffman Myer vidste at vi var igang med arbejde sammen med Statsfængslet Vridsløselille. Det var også blevet klart, da Advokat Peter Schønning deltog i møde med DR.

Vi fortsatte i god tro og tænkte at dette skulle blive til det fantastiske projekt som var udviklet på Den Danske Filmskole, men nu kom den store overraskelse. I forbindelse med klargøring af vores fjerde ansøgning til Det Danske Filminstitut, ville vi optage de medvirkende indsatte i fængslet. Marianne havde fundet en dag i kalendren hvor vi kunne komme. Holdet skulle CPR verifiseres og video udstyret skulle ind gennem en særlig indgang. Det er helt almindelig at man producere en trailer med en ansøgning for at vise at man er klar. Vores nye samarbejdspartner, DK4 havde betalt for dette og vi kom et fuldt hold med en masse udstyr. Mens holdet ventede var jeg inden og sige hej til Viceinspektør Marianne Secher. Hun sad på sit kontor. Det var første gang jeg så korleder Louise Adrian på kontoret. Nu var hun der sammen med Marianne. Jeg forklarede, at vi glædede os til at gå igang med optagelserne som skulle finde sted i kirkerummet, hvor koret altid arbejder med deres sang med Louise. Pludselig kom overraskelsen. Louise vendte sig mod Marianne og spurgte om der ikke var noget hun havde glemt at fortælle. Marianne rømmede sig. Der opstod en pause. Så forklarede

Marianne Secher at DR også skulle igang med en dokumentar serie hvor de indsatte skulle resocialisere sammen med Claus Meyer.

Da jeg hørte, at de arbejdede med DR nu, spurgte jeg Marianne, mens Louise Adrian sad på kontoret om de også skulle optage en dokumentarserie om resocialisering af fangerne? Og om dette program også skulle have gæster ind i fængslet udefra, hvilket jeg havde fundet på. Noget jeg har havde brugt meget tid på at overbevise fængselsledelsen om. Hvordan kunne Marianne pludselig gøre dette og hvad havde Heurlin mon sagt som havde fået hende? Hvordan kunne han mon få hende til at skifte? Jeg spurgte så, om de også skulle have almindelige mennesker ind og kiggede på Marianne, og hun nikkede. Det vil sige, at det, jeg havde udviklet på Den Filmskoles efteruddannelse, skulle de nu lave. Ja, så var alt jo taget fra det koncept vi havde lavet og det var nu uden værdi stort set.

Grunden til jeg havde fundet på at almindelige mennesker skulle ind, var at dette ville skærpe resocialiseringen som jeg så det. Ideen blev udviklet og står i det meget tidlige oplæg længe inden DR havde møde med os, og længe inden DR valgte at lave det samme i det samme fængsel, som jeg ser det. Ved at almindelige menneske skulle ind, skulle de indsatte bedømmes og håbet var så at de omgivende samfund ville vise deres accept. Da jeg nævnte det første gang for fængslet, var de næsten chokerede og forklarede det havde man aldrig gjort før. Man havde tidligere haft pårørende inde, men ikke almindelige borgere. Først var svaret delvist nej. Det blev en lang diskussion, Marianne forklarede, at det ville kræve at alle dem der kom ind blev CPR checket i god tiden inden. Det er normalt, hvis folk skal arbejde i fængslet eller være der at man laver denne undersøgelse for at sikre at folk ikke har været straffet. Vores filmhold var også igennem en sådan undersøgelse flere gange. Jeg sagde til Marianne at det var i orden, vi kunne invitere folk på forhånd, derfor ville det kunne lade sig gøre. Der gik dog flere dage inden hun kunne sige ja til dette. Tidligere BBC producer, Bob Long fulgte projekt på sidelinjen og jeg forklarede ham, hvordan møderne gik. Der gik nogen tid, så en dag sagde Marianne, det kan vi godt. I må gerne. Vi kan godt lade almindelige mennesker komme ind til jeres projekt. DR brugte præcis den samme ide mere end et år efter vi havde præsenteret netop denne ide for DR. DR inviterede folk ind i Statsfængslet til spisning som jeg havde skabt og fået tilladelse til.

Jeg håber stadig, at du som generaldirektøren vil genoverveje en kompensation med de nye informationer i dette tredje brev. Jeg har i dette brev forsøgt at vise, hvordan alle var indforståede med at tage mit arbejde og koncept fra os uden at blive informeret om hvorfor og uden at blive hørt. Mette Hoffman Meyer og Anders Riss Hansen, medstifter af Koncern TV, var ansat i DR og vidste helt fra starten, hvad der foregik. Det er på baggrund af dette, at jeg mener, DR skal betale kompensation. Vi tilbød at starte serien for et lille beløb langt under det, DR havde tilbudt, men ifølge DR's ansatte, Anders Riss Hansen, havde DR stadig ikke nogen penge, hvis ikke Filminstitutet var med.

Jeg har forsøgt at få hjælp bl.a. i min fagforening, Danske Filminstruktører, det er ikke lykkedes, derfor disse breve.

Brevet er sendt til involverede parter samt journalister med interesse for tv og film.

Med venlig hilsen

David Peter Fox